

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 30ής Νοεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση C-195/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst,

και

Republik Österreich,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 39 ΕΚ), του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ) και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward (εισηγητή), προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, P. Jann και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst, εκπροσωπούμενη από τον A. Alvarado-Dupuy, Zentralsekretär του Gewerkschaft öffentlicher Dienst,
- η Republik Österreich, εκπροσωπούμενη από τον M. Sawerthal, Hofrat στη Finanzprokurator Wien,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Stix-Hackl, Gesandte στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Εξωτερικών,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον P. J. Kuijper, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον T. Eilmansberger, δικηγόρο Βρυξελλών,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Ιανουαρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 30ής Απριλίου 1998, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 20 Μαΐου 1998, το Oberster Gerichtshof υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 39 ΕΚ), του άρθρου 177 της εν λόγω Συνθήκης και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33, στο εξής: κανονισμός.)
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν κατά την εκδίκαση διαφοράς μεταξύ της Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst (γενικής συνομοσπονδίας εργατών Αυστρίας, ομοσπονδίας εργαζομένων του δημόσιου τομέα, στο εξής: Gewerkschaftsbund), και της Republik Österreich (του Αυστριακού Δημοσίου) σχετικά με το ζήτημα αν συμβιβάζονται προς τα άρθρα 48 της Συνθήκης και 7 του κανονισμού οι διατάξεις του Vertragsbedienstetengesetz του 1948 (αυστριακού ομοσπονδιακού νόμου για τους επί συμβάσει ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλους, στο εξής: VBG), βάσει των οποίων προσδιορίζονται οι αποδοχές που καταβάλλονται σε ορισμένους εκπαιδευτικούς. Αποτέλεσμα των διατάξεων αυτών είναι ότι, όσον αφορά τον καθορισμό των αποδοχών του επί συμβάσει εκπαιδευτικού και βοηθητικού προσωπικού, η προϋπηρεσία που έχει αποκτηθεί στην Αυστρία λαμβάνεται υπόψη διαφορετικά απ' ό,τι η προϋπηρεσία που έχει αποκτηθεί σε άλλα κράτη μέλη.

Η κοινοτική ρύθμιση

3 Το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους δεν δύναται στην επικράτεια των άλλων κρατών μελών να έχει, λόγω της ιθαγενείας του, διαφορετική μεταχείριση από τους ημεδαπούς εργαζομένους, ως προς τους όρους απασχολήσεως και εργασίας, ιδίως όσον αφορά την αμοιβή, την απόλυση, την επαγγελματική επανένταξη ή την επαναπασχόληση αν έχει καταστεί άνεργος.

(...)

4. Κάθε ρήτρα συλλογικής ή ατομικής συμβάσεως ή άλλης συλλογικής ρυθμίσεως που αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας και απολύσεως είναι αυτοδικαίως άκυρη κατά το μέτρο που προβλέπει ή επιτρέπει όρους που εισάγουν διακρίσεις έναντι των εργαζομένων υπηκόων άλλων κρατών μελών.»

Η εθνική νομοθεσία

4 Το προσωπικό που εργάζεται στις ομοσπονδιακές δημόσιες αρχές της Αυστρίας χωρίζεται σε δύο κατηγορίες. Η πρώτη αποτελείται από τους δημόσιους υπαλλήλους («Beamte»), οι οποίοι διορίζονται με διοικητική πράξη, δεν δεσμεύονται από ατομική σύμβαση εργασίας και είναι καταρχήν μόνιμοι ή ισόβιοι. Η υπηρεσιακή τους κατάσταση ρυθμίζεται από ειδικούς νόμους. Η δεύτερη κατηγορία, την οποία αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης, αποτελείται από τους επί συμβάσει εργαζόμενους του Δημοσίου, οι οποίοι προσλαμβάνονται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου. Η υπηρεσιακή τους κατάσταση ρυθμίζεται από τον VBG.

- 5 Ο VBG εφαρμόζεται, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, σε όλο το προσωπικό που έχει προσληφθεί από τις ομοσπονδιακές αρχές με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου. Το πρώτο τμήμα του VBG περιέχει, κυρίως στα άρθρα 8α έως 26, τους γενικούς κανόνες περί της αμοιβής που καταβάλλεται στο προσωπικό αυτό.
- 6 Κατά το άρθρο 37, παράγραφος 1, του VBG, στο προσωπικό πεδίο εφαρμογής του νόμου αυτού εμπίπτουν και οι επί συμβάσει ιδιωτικού δικαίου διδάσκοντες, δηλαδή το επί συμβάσει προσωπικό που ασκεί εκπαιδευτικά καθήκοντα σε εκπαιδευτικά ή σωφρονιστικά ιδρύματα, σε φοιτητικές λέσχες και σε ινστιτούτα για τυφλούς ή κωφάλαλους ή άλλα παρεμφερή ιδρύματα. Όπως προκύπτει από το άρθρο 51, παράγραφος 1, του VBG, το ίδιο ισχύει και για το επί συμβάσει εργαζόμενο βοηθητικό προσωπικό.
- 7 Το τμήμα I του VBG, και συγκεκριμένα το άρθρο 11, προβλέπει ότι οι μηνιαίες αποδοχές του επί συμβάσει εργαζομένου με πλήρες ωράριο προκύπτει από τον πίνακα αμοιβών I, ο οποίος περιλαμβάνει είκοσι ένα συνολικά μισθολογικά κλιμάκια. Κατά το άρθρο 19, παράγραφος 1, του VBG, ο επί συμβάσει εργαζόμενος προάγεται κάθε δύο έτη στο αμέσως ανώτερο μισθολογικό κλιμάκιο.
- 8 Η κρίσιμη για την προαγωγή ημερομηνία από την οποία προσμετράται η αρχαιότητα του εργαζομένου προσδιορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 26 του VBG, το οποίο προέβλεπε κατά τον κρίσιμο χρόνο τα εξής:
- «1. Για τον υπολογισμό της ημερομηνίας από την οποία προσμετράται η αρχαιότητα για την προαγωγή, θεωρείται ότι — χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι περίοδοι εργασίας πριν από τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας και υπό την επιφύλαξη των περιοριστικών διατάξεων των παραγράφων 4 έως 8 — προηγούνται της ημερομηνίας προσλήψεως:

1. όλες οι περίοδοι που μνημονεύονται στην παράγραφο 2,

2. οι περίοδοι που μνημονεύονται στην παράγραφο 2, σημείο 1, στοιχεία α και β, και σημείο 4, στοιχεία ε και ς, κατά το ήμισυ, εφόσον η παρασχεθείσα εργασία υπολειπόταν του ημίσεος του χρόνου που προβλεπόταν για τους εργαζόμενους με πλήρες ωράριο,

3. οι λοιπές περίοδοι,

a) εφόσον πληρούν τις προϋποθέσεις της παραγράφου 3, πλήρως,

b) εφόσον δεν πληρούν τις προϋποθέσεις της παραγράφου 3 και δεν υπερβαίνουν συνολικά την τριετία, κατά το ήμισυ.

2. Κατά την παράγραφο 1, σημείο 1, θεωρείται ότι προηγούνται της ημερομηνίας προσλήψεως:

1. οι περίοδοι απασχολήσεως με ωράριο ίσο τουλάχιστον με το ήμισυ του ωραρίου που προβλέπεται για τους εργαζόμενους με πλήρες ωράριο,

a) εφόσον η εν λόγω δραστηριότητα ασκήθηκε στο πλαίσιο υπηρεσιακής σχέσεως προς ημεδαπό οργανισμό τοπικής αυτοδιοικήσεως ή

b) εφόσον για επρόκειτο για άσκηση επαγγέλματος δασκάλου/καθηγητή

aa) σε ημεδαπό δημόσιο σχολείο, πανεπιστήμιο, ανώτερο εκπαιδευτικό ίδρυμα ή

bb) στην Ακαδημία Καλών Τεχνών ή

cc) σε ημεδαπό ιδιωτικό σχολείο που διέπεται από το δημόσιο δίκαιο

(...)

4. η διάρκεια

(...)

e) της δραστηριότητας που ασκήθηκε ή της επιμορφώσεως που αποκτήθηκε στο πλαίσιο ημεδαπού οργανισμού τοπικής αυτοδιοικήσεως, εφόσον επί της δραστηριότητας ή της επιμορφώσεως αυτής εφαρμόζονταν τα μέτρα στηρίξεως της πολιτικής στον τομέα της εργασίας που προκύπτουν από τον *Arbeitsmarktförderungsgesetz* (νόμο για την προώθηση της εργασίας, *BGBI.* 31/1969) και εφόσον η απασχόληση κατά την περίοδο αυτή ισούνταν με το ήμισυ τουλάχιστον του προβλεπόμενου για τους εργαζόμενους με πλήρες ωράριο χρόνου εργασίας,

f) μιας απασχολήσεως ίσης με το ήμισυ τουλάχιστον του προβλεπόμενου για τους εργαζόμενους με πλήρες ωράριο χρόνου εργασίας, εφόσον η δραστηριότητα αυτή ασκήθηκε στο πλαίσιο υπηρεσιακής σχέσεως η οποία συνήφθη με ημεδαπό πανεπιστήμιο ή ανώτερο εκπαιδευτικό ίδρυμα, την

Ακαδημία Καλών Τεχνών, την Ακαδημία Επιστημών, την Εθνική Βιβλιοθήκη της Αυστρίας ή άλλο επιστημονικό ίδρυμα, υπό την έννοια του Forschungsorganisationsgesetz (νόμου για την οργάνωση της έρευνας, BGBl. 341/1981), ή με ένα από τα εθνικά μουσεία.

3. Οι περίοδοι που ορίζονται στην παράγραφο 1, σημείο 3, κατά τις οποίες ο επί συμβάσει εργαζόμενος άσκησε δραστηριότητα ή πραγματοποίησε σπουδές μπορούν να λαμβάνονται πλήρως υπόψη, κατόπιν άδειας του Καγκελλαρίου, προς το γενικό συμφέρον, εφόσον η δραστηριότητα αυτή ή οι σπουδές αυτές έχουν ιδιαίτερη σημασία για την επιτυχή άσκηση των καθηκόντων του εργαζομένου με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου. Οι περίοδοι αυτοί μπορούν πάντως να λαμβάνονται πλήρως υπόψη, χωρίς να χρειάζεται η άδεια του Καγκελλαρίου,

1. όταν έχουν ήδη ληφθεί πλήρως υπόψη στο πλαίσιο της αμέσως προηγούμενης υπηρεσιακής σχέσεως του ενδιαφερομένου προς τις ομοσπονδιακές αρχές, δυνάμει του πρώτου εδαφίου ή άλλης παρεμφερούς διατάξεως, και

2. όταν ο επί συμβάσει εργαζόμενος, κατά την έναρξη της νέας υπηρεσιακής σχέσεως, ασκεί τα ίδια όπως και προηγουμένως βασικά καθήκοντα.

(...))»

9 Το άρθρο 26 του VBG υπέστη τροποποίηση που δημοσιεύθηκε στη BGBl. 297/1995 και άρχισε να ισχύει την 1η Μαΐου 1995. Κατά το άρθρο 26, παράγραφος 1, στοιχείο a, όπως ίσχυε πριν από την ημερομηνία αυτή, οι περίοδοι που μνημονεύονταν στη (μη τροποποιηθείσα) παράγραφο 2 της διατάξεως αυτής έπρεπε να λαμβάνονται πλήρως υπόψη και, σύμφωνα με το άρθρο 26, παράγραφος 1, στοιχείο b, οι λοιπές περίοδοι λαμβάνονταν υπόψη κατά το ήμισυ, ενώ η παράγραφος 3, η οποία κατά τα

λοιπά παρέμεινε αμετάβλητη, παρέπεμπε στις διατάξεις της παραγράφου 1, στοιχείο b.

¹⁰ Το άρθρο 54, παράγραφοι 2 έως 4, του Arbeits- und Sozialgerichtsgesetz (νόμου για την οργάνωση των Εργατοδικείων, στο εξής: ASGG) προβλέπει τα εξής:

«2) Οι οργανώσεις των εργοδοτών και των εργαζομένων που έχουν ικανότητα συνάψεως συλλογικών συμβάσεων εργασίας (άρθρα 4 έως 7 του Arbeitsverfassungsgesetz) μπορούν, στο πλαίσιο του πεδίου των αρμοδιοτήτων τους, να υποβάλλουν στο Oberster Gerichtshof κατά εργατικής ή εργοδοτικής οργανώσεως που έχει την ικανότητα συνάψεως συλλογικής συμβάσεως εργασίας αίτηση αναγνώρισεως της υπάρξεως ή του ανυποστάτου δικαιωμάτων ή εννόμων σχέσεων που αφορούν πραγματικά περιστατικά που δεν έχουν σχέση με ονομαστικώς καθοριζόμενα πρόσωπα. Η αίτηση πρέπει να αφορά νομικό ζήτημα ουσιαστικού δικαίου στον τομέα των εργατικών διαφορών υπό την έννοια του άρθρου 50, το οποίο να έχει σημασία για τρεις τουλάχιστον εργοδότες ή εργαζομένους.

3) Η αίτηση κοινοποιείται στην οργάνωση που προσδιορίζεται από τον αιτούντα· ο καθού υποβάλλει τις παρατηρήσεις του εντός τεσσάρων εβδομάδων. Κατά τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής μπορούν να διατυπώσουν επίσης παρατηρήσεις επί της αιτήσεως, εντός του πεδίου των δραστηριοτήτων τους, άλλες εργοδοτικές ή εργατικές οργανώσεις που έχουν ικανότητα συνάψεως συλλογικών συμβάσεων εργασίας.

4) Το Oberster Gerichtshof αποφαινεται επί της αιτήσεως με πενταμελή σύνθεση (τρεις δικαστές και δύο λαϊκά μέλη, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1), στηριζόμενο στα περιστατικά που εκθέτει ο αιτών. Η απόφαση κοινοποιείται σε όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις με ικανότητα συνάψεως συλλογικής συμβάσεως που εμπλέκονται στη διαδικασία.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 11 Η αιτούσα, η Gewerkschaftsbund, αποτελεί συνδικαλιστική οργάνωση που εκπροσωπεί, μεταξύ άλλων, τους μισθωτούς του δημόσιου τομέα.
- 12 Η αίτηση αυτή στρέφεται κατά του Αυστριακού Δημοσίου, ως εργοδότη διδακτικού προσωπικού και βοηθητικού προσωπικού που εργάζεται επί συμβάσει.
- 13 Με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 1996, ο Υφυπουργός Δημοσίας Διοικήσεως απέρριψε το αίτημα της Gewerkschaftsbund περί συνυπολογισμού, σύμφωνα με το άρθρο 26 του VBG, των περιόδων προϋπηρεσίας που έχει συμπληρώσει σε άλλα κράτη μέλη το επί συμβάσει διδακτικό ή βοηθητικό προσωπικό.
- 14 Το άρθρο 26, παράγραφοι 1 και 2, του VBG, κατά τον καθορισμό της ημερομηνίας αναφοράς που λαμβάνεται ως βάση για την προαγωγή και επομένως για τη μισθολογική κατάταξη των επί συμβάσει υπαλλήλων του Δημοσίου, προβλέπει ότι οι περίοδοι προϋπηρεσίας σε αυστριακές δημόσιες αρχές, σε δημόσιο εκπαιδευτικό ίδρυμα ή σε ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα που είναι αναγνωρισμένο από το κράτος λογίζονται αυτομάτως ως συμπληρωθείσες πλήρως πριν από την ημερομηνία προσλήψεως του ενδιαφερομένου ως υπαλλήλου επί συμβάσει.
- 15 Αντίθετα, οι λοιπές περίοδοι προϋπηρεσίας, και συγκεκριμένα οι πραγματοποιηθείσες σε άλλο κράτος μέλος ή σε αυστριακό ίδρυμα ή οργανισμό που δεν εμπίπτει στο άρθρο 26, παράγραφος 2, του VBG, δεν συνυπολογίζονται πλήρως παρά μόνον αν τούτο απαιτείται από το γενικό συμφέρον και συναινέσουν προς τούτο οι αρμόδιες αρχές. Η συναίνεση αυτή δίδεται μόνον αν οι εν λόγω περίοδοι «έχουν ιδιαίτερη σημασία για την επιτυχή άσκηση των καθηκόντων» του εργαζομένου με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου. Εφόσον δεν πληρούν τις προϋποθέσεις αυτές, λαμβάνονται υπόψη κατά το ήμισυ, αν ο επί συμβάσει εργαζόμενος άρχισε να εργάζεται στην αυστριακή δημόσια διοίκηση μέχρι τις 30 Απριλίου 1995 (άρθρο 26, παρά-

γραφος 3, του VBG, όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του). Σε περίπτωση ενάρεως της εργασιακής αυτής σχέσεως μετά από την ανωτέρω ημερομηνία, οι περίοδοι αυτές λαμβάνονται υπόψη κατά το ήμισυ, εφόσον η συνολική διάρκειά τους δεν υπερβαίνει την τριετία (άρθρο 26, παράγραφος 3, του VBG, όπως ίσχυε πριν από την 1η Μαΐου 1995).

- 16 Με δικόγραφο της 14ης Ιουλίου 1997, η Gewerkschaftsbund υπέβαλε αίτηση, βάσει του άρθρου 54, παράγραφος 2, του ASGG, σχετικά με την κατάσταση ορισμένων κατηγοριών του επί συμβάσει διδακτικού και βοηθητικού προσωπικού του καθού της κύριας δίκης. Η Gewerkschaftsbund ζήτησε από το Oberster Gerichtshof να αναγνωρίσει ότι τα μέλη του προσωπικού αυτού δικαιούνται να ζητήσουν, από το χρονικό σημείο της εντάξεώς τους στο σχετικό μισθολόγιο ή τουλάχιστον από την 1η Ιανουαρίου 1994, να συνυπολογιστούν όλες οι περίοδοι απασχολήσεως που έχουν συμπληρώσει σε κράτη που ανήκουν σήμερα στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, εφόσον η απασχόληση αυτή συνίστατο σε διδασκαλία σε δημόσια ή αναγνωρισμένα από το κράτος σχολεία, ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα και πανεπιστήμια ή εφόσον παρείχαν υπηρεσίες στο Δημόσιο ή σε άλλους οργανισμούς δημοσίου δικαίου που πρέπει να εξομοιωθούν προς αυστριακούς οργανισμούς τοπικής αυτοδιοικήσεως. Κατά την αιτούσα, αυτές οι περίοδοι δραστηριότητας πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σύμφωνα με τις αρχές που θέτει το άρθρο 26 του VBG και οι οποίες εφαρμόζονται για την προϋπηρεσία που έχει αποκτηθεί σε αυστριακές δημόσιες αρχές ή σε εκπαιδευτικό ίδρυμα στην Αυστρία.
- 17 Αντίθετα, το Αυστριακό Δημόσιο υποστήριξε ότι ο κανόνας του άρθρου 26 του VBG λαμβάνει απλώς υπόψη τις διαφορετικές μορφές της απασχολήσεως στις δημόσιες υπηρεσίες των διαφόρων κρατών μελών και ότι επομένως είναι σύμφωνος προς την αρχή της αναλογικότητας και, επιπλέον, αναγκαίος για τη διατήρηση του ιδιαίτερου συστήματος προαγωγών και αποδοχών των εργαζομένων στη δημόσια διοίκηση.
- 18 Το Oberster Gerichtshof εκθέτει ότι η διαδικασία του άρθρου 54, παράγραφοι 2 έως 4, του ASGG δεν ανταποκρίνεται στην παραδοσιακή εικόνα της απονομής της δικαιοσύνης. Κατ' αυτόν, πρόκειται μάλλον για νομική γνωμοδότηση, η οποία εκδίδεται υπό τον μανδύα δικαστικής αποφάσεως.

19 Όσον αφορά την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας, το Oberster Gerichtshof φρονεί ότι το Δικαστήριο δεν έχει εκδώσει απόφαση επί παρεμφερούς περιπτώσεως, αφού οι περίοδοι προϋπηρεσίας που έχουν συμπληρωθεί στα άλλα κράτη μέλη δεν αγνοούνται σε κάθε περίπτωση, αλλά μπορούν να συνυπολογίζονται πλήρως, κατόπιν άδειας των αρμόδιων αρχών.

20 Το Oberster Gerichtshof κρίνοντας ότι η επίλυση της διαφοράς εξαρτάται από την ερμηνεία της κοινοτικής νομοθεσίας, ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα τρία προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Μπορεί να υποβληθεί στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, όταν πρόκειται για δίκη στην οποία το Oberster Gerichtshof, λαμβάνοντας υπόψη τα πραγματικά περιστατικά που εκθέτει ο ένας διάδικος και τα οποία πρέπει να θεωρηθούν αποδεδειγμένα και δεν συναρτώνται προς ονομαστικώς καθοριζόμενα πρόσωπα, αποφάινεται σε πρώτο και τελευταίο βαθμό επί του αιτήματος του διαδίκου αυτού να αναγνωριστεί η ύπαρξη ή το ανυπόστατο δικαιωμάτων ή εννόμων σχέσεων εργατικού δικαίου που έχουν σημασία, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του διαδίκου αυτού που πρέπει να θεωρηθούν βάσιμοι, για τρεις τουλάχιστον εργοδότες ή εργαζόμενους;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

2) Απαγορεύει το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΚ ή κάποια άλλη διάταξη του κοινοτικού δικαίου, και συγκεκριμένα το άρθρο 7 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου, τον διαφορετικό καθορισμό της ημερομηνίας αναφοράς για την προαγωγή, η οποία είναι κρίσιμη για την ένταξη στο μισθολόγιο των μελών του διδακτικού και του βοηθητικού προσωπικού που εργάζονται στο καθού με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου, και συγκεκριμένα όταν ο διαφορετικός αυτός καθορισμός συνίσταται στο ότι λαμβάνονται πλήρως υπόψη οι περίοδοι εργασίας που έχουν συμπληρωθεί πριν από την ημερομηνία του διορισμού — με ωράριο ίσο με το μισό τουλάχιστον του ωραρίου που προβλέπεται για τους

απασχολούμενους με πλήρες ωράριο — στο πλαίσιο υπηρεσιακής σχέσεως προς ημεδαπό οργανισμό τοπικής αυτοδιοικήσεως ή κατά την άσκηση του επαγγέλματος του διδασκάλου/καθηγητή σε ημεδαπό δημόσιο σχολείο, πανεπιστήμιο, ανώτερο εκπαιδευτικό ίδρυμα ή στην Ακαδημία Καλών Τεχνών ή σε ημεδαπό ιδιωτικό σχολείο αναγνωρισμένο από το κράτος, ενώ οι περίοδοι εργασίας που έχουν συμπληρωθεί σε παρεμφερή ιδρύματα κρατών μελών μπορούν να ληφθούν πλήρως υπόψη μόνον κατόπιν άδειας του ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομικών, εφόσον έχουν ιδιαίτερη σημασία για την επιτυχή άσκηση των καθηκόντων του εργαζομένου με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου, στις άλλες δε περιπτώσεις λαμβάνονται υπόψη κατά το ήμισυ, εφόσον η υπηρεσιακή σχέση έχει αρχίσει μέχρι τις 30 Απριλίου 1995, και, σε περίπτωση ενάρξεως της σχέσεως αυτής σε μεταγενέστερη ημερομηνία, λαμβάνονται υπόψη κατά το ήμισυ μόνον εφόσον δεν υπερβαίνουν συνολικά την τριετία;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα:

- 3) Υφίστανται χρονικοί περιορισμοί για τον συνυπολογισμό των περιόδων που έχουν συμπληρωθεί σε οργανισμούς ή σε ιδρύματα των κρατών μελών που είναι παρεμφερή προς τα ανωτέρω παρατεθέντα;»

Επί του παραδεκτού

²¹ Με το πρώτο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων που του παρέχει το άρθρο 54, παράγραφοι 2 έως 5, του ASGG, αποτελεί δικαστήριο υπό την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης και μπορεί επομένως να υποβάλει προδικαστικά ερωτήματα.

²² Συναφώς, το Oberster Gerichtshof παραπέμπει, μεταξύ άλλων, στις αποφάσεις της 11ης Μαρτίου 1980, 104/79, Foglia (Συλλογή τόμος 1980/I, σ. 403), και της

16ης Δεκεμβρίου 1981, 244/80, Foglia (Συλλογή 1981, σ. 3045), τονίζοντας ότι το άρθρο 177 της Συνθήκης δεν αναθέτει στο Δικαστήριο το έργο εκδόσεως γνωμοδοτήσεων επί γενικών ή υποθετικών ζητημάτων, αλλά του απονέμει μόνον την εξουσία να απαντά σε ερωτήματα που εξυπηρετούν την αντικειμενική ανάγκη ουσιαστικής επιλύσεως συγκεκριμένης διαφοράς.

23 Εκ προοιμίου πρέπει να τονιστεί ότι ουδόλως υποστηρίζεται ότι η υπόθεση της κύριας δίκης είναι υποθετική ή τεχνητή. Οι επιφυλάξεις σχετικά με το παραδεκτό της αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως οφείλονται στον ιδιαίτερο χαρακτήρα της διαδικασίας που ακολουθείται ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 54, παράγραφοι 2 έως 5, του ASGG.

24 Συναφώς, αποτελεί πάγια νομολογία ότι το Δικαστήριο, προκειμένου να εκτιμήσει αν το αιτούν όργανο είναι δικαστήριο υπό την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης — ζήτημα που εμπίπτει αποκλειστικά στο κοινοτικό δίκαιο — λαμβάνει υπόψη μια σειρά στοιχείων, όπως είναι η ίδρυση του οργάνου αυτού με νόμο, η μονιμότητά του, ο δεσμευτικός χαρακτήρας της δικαιοδοσίας του, ο κατ' αντιμωλία χαρακτήρας της ενώπιόν του διαδικασίας, η εκ μέρους του οργάνου αυτού εφαρμογή των κανόνων δικαίου, καθώς και η ανεξαρτησία του (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 1966, 61/65, Vaassen-Göbbels, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 337, της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-111/94, Job Centre, Συλλογή 1995, σ. I-3361, σκέψη 9, της 17ης Σεπτεμβρίου 1997, C-54/96, Dorsch Consult, Συλλογή 1997, σ. I-4961, σκέψη 23, και της 21ης Μαρτίου 2000, C-110/98 έως C-147/98, Gabalfrisa κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-1577, σκέψη 33).

25 Επιπλέον, τα εθνικά δικαστήρια μπορούν να υποβάλλουν προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο μόνον εφόσον εκκρεμεί ενώπιόν τους διαφορά και εφόσον καλούνται να αποφανθούν στο πλαίσιο διαδικασίας που πρόκειται να καταλήξει στην έκδοση αποφάσεως δικαιοδοτικού χαρακτήρα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1998, C-134/97, Victoria Film, Συλλογή 1998, σ. I-7023, σκέψη 14).

26 Όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 37 των προτάσεών του, δεν αμφισβητείται ότι το Oberster Gerichtshof ανταποκρίνεται, από θεσμική άποψη, σε όλα

τα κριτήρια της έννοιας «δικαστήριο» του άρθρου 177 της Συνθήκης. Πράγματι, το Oberster Gerichtshof έχει ιδρυθεί με νόμο, είναι ανεξάρτητο και η άσκηση των αρμοδιοτήτων του έχει τον χαρακτήρα μονιμότητας.

- 27 Όσον αφορά τις ιδιαιτερότητες της διαδικασίας του άρθρου 54 του ASGG, διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι τα περισσότερα από τα στοιχεία της διαδικασίας αυτής είναι συμφυή προς τις δικαιοδοτικές διαδικασίες. Ειδικότερα, η δικαιοδοσία του Oberster Gerichtshof κατά το άρθρο 54, παράγραφοι 2 έως 5, του ASGG είναι δεσμευτική, υπό την έννοια ότι οποιοσδήποτε από τους διαδίκους μπορεί να προσφύγει στο Oberster Gerichtshof, ανεξάρτητα από τις τυχόν αντιρρήσεις του αντιδίκου. Η διαδικασία διέπεται από τον νόμο και διεξάγεται κατ' αντιμωλία, καθόσον το περιεχόμενο της προσδιορίζεται από τους διαδίκους.
- 28 Εξάλλου, από τη δικογραφία προκύπτει ότι στο Oberster Gerichtshof δεν υποβάλλονται, κατ' εφαρμογήν της διαδικασίας αυτής, απλώς υποθετικά ζητήματα. Κατά το άρθρο 54, παράγραφος 2, του ASGG απαιτείται, προκειμένου να υποβληθεί βασίμως αίτηση στο αιτούν δικαστήριο, δυνάμει της διατάξεως αυτής, η αίτηση της εργοδοτικής ή εργατικής συνδικαλιστικής ενώσεως να αφορά ζήτημα ουσιαστικού δικαίου που να έχει σημασία για τρεις τουλάχιστον εργοδότες ή εργαζόμενους. Επιπλέον, το Oberster Gerichtshof έχει δεχθεί, στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας, ότι οι εργοδοτικές ή εργατικές ενώσεις δεν είναι υποχρεωμένες να υποβάλλουν στην κρίση του μόνον αντιπροσωπευτικές πραγματικές καταστάσεις γενικής σημασίας, τονίζοντας ότι δεν είναι αρμόδιο να απαντά *in abstracto* σε γενικής φύσεως νομικά ερωτήματα που δεν έχουν σχέση με επαρκώς συγκεκριμενοποιημένες πραγματικές καταστάσεις.
- 29 Τέλος, μολονότι η εν λόγω διαδικασία ενέχει επίσης στοιχεία που δεν είναι τόσο χαρακτηριστικά των δικαιοδοτικών διαδικασιών όσο τα στοιχεία που αναφέρθηκαν στις δύο προηγούμενες σκέψεις, και συγκεκριμένα το ότι το Oberster Gerichtshof δεν αποφαινεται επί διαφοράς σχετικής με συγκεκριμένη υπόθεση και με ονομαστικώς καθοριζόμενα πρόσωπα, το ότι στηρίζει τη νομική του εκτίμηση επί των πραγματικών περιστατικών που εκθέτει ο αιτών, χωρίς καμία περαιτέρω εξέταση, το ότι η απόφασή του είναι αναγνωριστική και την ικανότητα να είναι διάδικοι έχουν μόνο ενώσεις προσώπων, εντούτοις η διαδικασία αυτή προορίζεται να καταλήξει στην έκδοση αποφάσεων δικαιοδοτικού χαρακτήρα.

- 30 Ειδικότερα, η τελική απόφαση δεσμεύει τους διαδίκους, οι οποίοι δεν μπορούν να υποβάλουν δεύτερη αίτηση για την έκδοση αναγνωριστικής αποφάσεως που να αφορά την ίδια πραγματική κατάσταση και τα ίδια νομικά ζητήματα. Επιπλέον, σκοπός της εν λόγω διαδικασίας είναι να αποτελέσει αποφασιστικό σημείο αναφοράς για τις παράλληλες διαδικασίες που αφορούν συγκεκριμένους εργοδότες και εργαζόμενους. Για παράδειγμα, το άρθρο 54, παράγραφος 5, του ASGG προβλέπει ότι η προθεσμία ασκήσεως παράλληλης προσφυγής αναστέλλεται όσον αφορά τα δικαιώματα και τις έννομες σχέσεις που αποτελούν το αντικείμενο της διαδικασίας του άρθρου 54, παράγραφος 2, του ASGG.
- 31 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.
- 32 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το Oberster Gerichtshof, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων που του απονέμει το άρθρο 54, παράγραφοι 2 έως 5, του ASGG, αποτελεί δικαστήριο υπό την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

- 33 Με το δεύτερο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν κατά πόσον αντιβαίνει προς τα άρθρα 48 της Συνθήκης και 7, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού η εθνική διάταξη η οποία, όπως το άρθρο 26 του VBG, θέτει, όσον αφορά τις περιόδους προϋπηρεσίας που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό των αποδοχών του επί συμβάσει εκπαιδευτικού και βοηθητικού προσωπικού, αυστηρότερες προϋποθέσεις ως προς τις περιόδους προϋπηρεσίας που έχουν συμπληρωθεί σε άλλα κράτη μέλη παρά ως προς τις περιόδους που έχουν συμπληρωθεί σε παρεμφερείς οργανισμούς ή σε παρεμφερή ιδρύματα του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.

- 34 Προκειμένου να καθοριστεί η προαγωγή και επομένως η ένταξη στο μισθολόγιο ενός επί συμβάσει εργαζόμενου της δημόσιας διοίκησης, το άρθρο 26 του VBG προβλέπει ότι λαμβάνονται υπόψη οι περίοδοι προϋπηρεσίας σε αυστριακή δημόσια αρχή ή σε εκπαιδευτικό ίδρυμα της Αυστρίας. Εντούτοις, οι περίοδοι εργασίας σε άλλο κράτος μέλος εκτός της Δημοκρατίας της Αυστρίας δεν λαμβάνονται υπόψη πλήρως παρά μόνον αν απαιτείται από το γενικό συμφέρον και αν συναινέσουν προς τούτο οι αρμόδιες αρχές.
- 35 Κατ' αρχάς πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα του Αυστριακού Δημοσίου ότι το επί συμβάσει διδακτικό προσωπικό και βοηθητικό προσωπικό καλύπτονται από την έννοια «απασχόληση στη δημόσια διοίκηση» του άρθρου 48, παράγραφος 4, της Συνθήκης.
- 36 Η ρήτρα εξαιρέσεως που περιέχει το άρθρο 48, παράγραφος 4, της Συνθήκης και σύμφωνα με την οποία οι διατάξεις περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων δεν εφαρμόζονται «προκειμένου περί απασχολήσεως στη δημόσια διοίκηση» δεν αφορά παρά την πρόσβαση των υπηκόων άλλων κρατών μελών σε ορισμένες θέσεις της δημόσιας διοικήσεως (αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 1997, C-248/96, Grahame και Hollanders, Συλλογή 1997, σ. I-6407, σκέψη 32, και της 15ης Ιανουαρίου 1998, C-15/96, Schöning-Kougeβετοπούλου, Συλλογή 1998, σ. I-47, σκέψη 13). Αποτελεί πάγια νομολογία ότι η ρήτρα αυτή δεν αφορά τις δραστηριότητες των εκπαιδευτικών ή του βοηθητικού προσωπικού (βλ. αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 1986, 66/85, Lawrie-Blum, Συλλογή 1986, σ. 2121, σκέψη 28, της 27ης Νοεμβρίου 1991, C-4/91, Bleis, Συλλογή 1991, σ. I-5627, σκέψη 7, και της 2ας Ιουλίου 1996, C-473/93, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 1993, σ. I-3207, σκέψη 33).
- 37 Εν πάση περιπτώσει, η υπόθεση της κύριας δίκης δεν αφορά τις προϋποθέσεις προσβάσεως στην «απασχόληση στη δημόσια διοίκηση», αλλ' απλώς τον καθορισμό της προϋπηρεσίας του επί συμβάσει διδακτικού ή βοηθητικού προσωπικού προς τον σκοπό υπολογισμού των αποδοχών τους. Οσάκις ένα κράτος μέλος έχει δεχθεί στη δημόσια διοίκησή του υπηκόους άλλων κρατών μελών, το άρθρο 48, παράγραφος 4, της Συνθήκης δεν μπορεί να δικαιολογήσει μέτρα που εισάγουν διακρίσεις σε βάρος τους, όσον αφορά την αμοιβή ή τους άλλους όρους εργασίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 1974, 152/73, Sotgiu, Συλλογή τόμος 1974, σ. 87, σκέψη 4).

- 38 Κατά συνέπεια, το άρθρο 48, παράγραφος 4, δεν έχει εφαρμογή στις περιστάσεις της υποθέσεως της κύριας δίκης. Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί κατά πόσον μια διάταξη, όπως το άρθρο 26 του VBG, παραβιάζει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, την οποία καθιερώνουν τα άρθρα 48 της Συνθήκης και 7, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού.
- 39 Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 48 της Συνθήκης απαγορεύει όχι μόνο τις εμφανείς διακρίσεις λόγω ιθαγένειας αλλά και κάθε μορφή συγκαλυμμένης διακρίσεως η οποία, κατ' εφαρμογή άλλων κριτηρίων διακρίσεως, καταλήγει στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 23ης Φεβρουαρίου 1994, C-419/92, Scholz, Συλλογή 1994, σ. I-505, σκέψη 7, και της 23ης Μαΐου 1996, C-237/94, O'Flynn, Συλλογή 1996, σ. I-2617, σκέψη 17).
- 40 Μια διάταξη εθνικού δικαίου πρέπει να θεωρηθεί ότι συνεπάγεται εμμέσως δυσμενείς διακρίσεις, εφόσον, πρώτον, μπορεί, από τη φύση της, να θίξει περισσότερο τους διακινούμενους εργαζομένους απ' ό,τι τους ημεδαπούς και ενέχει, συνεπώς, τον κίνδυνο να τους θέσει σε δυσμενέστερη μοίρα και, δεύτερον, δεν στηρίζεται σε αντικειμενικούς λόγους που να είναι ανεξάρτητοι από την ιθαγένεια των ενδιαφερομένων εργαζομένων και ανάλογοι προς τον σκοπό που επιδιώκεται από τη διάταξη αυτή (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση O'Flynn, σκέψεις 19 και 20).
- 41 Το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί ότι ορισμένες εθνικές διατάξεις, κατά τις οποίες δεν λαμβανόταν υπόψη η προϋπηρεσία που είχε αποκτηθεί στη δημόσια διοίκηση άλλου κράτους μέλους, αποτελούσαν αδικαιολόγητη έμμεση διάκριση και ήσαν αντίθετες προς το άρθρο 48, παράγραφος 2, της Συνθήκης (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Scholz, σκέψη 11, και Schöning-Κουγεβετοπούλου, σκέψη 23, καθώς και την απόφαση της 12ης Μαρτίου 1998, C-187/96, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1998, σ. I-1095, σκέψη 21).
- 42 Πάντως, αντίθετα απ' ό,τι συνέβαινε με τις εθνικές διατάξεις που αποτελούσαν το αντικείμενο των αποφάσεων που μνημονεύονται στην προηγούμενη σκέψη, το άρθρο 26 του VBG δεν αποκλείει τον συνυπολογισμό της προϋπηρεσίας που έχει αποκτηθεί σε άλλα κράτη μέλη.

- 43 Εντούτοις, η προϋπηρεσία αυτή δεν λαμβάνεται υπόψη πλήρως παρά μόνον αν το επιτάσσει το γενικό συμφέρον και συναινούν προς τούτο οι αρμόδιες αρχές. Η συναίνεση αυτή παρέχεται μόνον αν οι εν λόγω περιόδοι έχουν «ιδιαιτέρη σημασία για την επιτυχή άσκηση» των καθηκόντων του επί συμβάσει διδακτικού ή βοηθητικού προσωπικού. Η προϋπόθεση αυτή όμως δεν ισχύει για την προϋπηρεσία που έχει αποκτηθεί στην Αυστρία.
- 44 Συνεπώς, το άρθρο 26 του VBG επιβάλλει αυστηρότερες προϋποθέσεις σχετικά με την προϋπηρεσία που έχει αποκτηθεί σε άλλο κράτος μέλος και όχι στη Δημοκρατία της Αυστρίας, πράγμα που αποβαίνει σε βάρος των διακινούμενων εργαζομένων που έχουν διανύσει ένα μέρος της σταδιοδρομίας τους σε άλλο κράτος μέλος. Κατά συνέπεια, το εν λόγω άρθρο ενδέχεται να παραβιάζει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, την οποία καθιερώνουν τα άρθρα 48 της Συνθήκης και 7, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού.
- 45 Η Αυστριακή Κυβέρνηση ισχυρίζεται πάντως ότι οι περιορισμοί της ελεύθερης κυκλοφορίας δικαιολογούνται από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος και είναι σύμφωνοι με την αρχή της αναλογικότητας.
- 46 Συναφώς, η κυβέρνηση αυτή υποστηρίζει ότι η αρχή της ομοιογένειας, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 21, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του αυστριακού Συντάγματος, εγγυάται την ελεύθερη κυκλοφορία του προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών εντός της αυστριακής επικράτειας. Η ελεύθερη αυτή κυκλοφορία θα παρακωλυόταν, αν η μετάβαση από μία υπηρεσία στην άλλη δεν ήταν καθόλου ελκυστική από οικονομική άποψη. Επιπλέον, το σύστημα αποδοχών του εν λόγω προσωπικού αποσκοπεί στην ανταμοιβή των ενδιαφερομένων για την μακρόχρονη παραμονή τους στην υπηρεσία. Το ίδιο σύστημα όμως δεν θα μπορούσε να επεκταθεί, ώστε να περιλάβει τις περιόδους απασχολήσεως που έχουν συμπληρωθεί σε άλλα κράτη μέλη, διότι κατά το παρόν στάδιο της διαδικασίας ολοκληρώσεως οι δημόσιες υπηρεσίες των κρατών μελών δεν έχουν αναπτύξει μεταξύ τους τόσο στενούς δεσμούς, όσο είναι οι δεσμοί που έχουν δημιουργηθεί μεταξύ των αυστριακών οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, και παρουσιάζουν τελείως διαφορετικά χαρακτηριστικά.

- 47 Επιβάλλεται κατ' αρχάς να τονιστεί ότι ο σκοπός διασφάλισης της επαγγελματικής κινητικότητας εντός της αυστριακής δημόσιας διοικήσεως δεν απαιτεί τον περιορισμό της κινητικότητας των διακινούμενων εργαζομένων, ο οποίος δημιουργεί διακρίσεις.
- 48 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διαφορές μεταξύ των δημοσίων υπηρεσιών της Αυστρίας και των δημοσίων υπηρεσιών των άλλων κρατών μελών δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την ύπαρξη διαφορετικών προϋποθέσεων συνυπολογισμού των περιόδων προϋπηρεσίας. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να εξηγηθεί, ενόψει των διαφορών αυτών, για ποιο λόγο οι περίοδοι που έχουν συμπληρωθεί σε άλλο κράτος μέλος και όχι στη Δημοκρατία της Αυστρίας πρέπει να έχουν ιδιαίτερη σημασία για την άσκηση των καθηκόντων του ενδιαφερομένου, ενώ η προϋπόθεση αυτή δεν απαιτείται σχετικά με τις περιόδους απασχολήσεως που έχουν συμπληρωθεί στην Αυστρία.
- 49 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία σχετικά με τον σκοπό της ανταμοιβής του προσωπικού για τη μακρόχρονη παραμονή του στην υπηρεσία, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, αν ληφθεί υπόψη η πληθώρα των εργοδοτών που αφορά το άρθρο 26, παράγραφος 2, του VBG, το σύστημα αποδοχών αποσκοπεί στη διασφάλιση της κατά το δυνατόν μέγιστης κινητικότητας εντός μιας κατηγορίας εργοδοτών που είναι αυτοτελείς από νομική άποψη και όχι στην ανταμοιβή των μισθωτών για τη μακρόχρονη παραμονή τους σε συγκεκριμένο εργοδότη.
- 50 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 26 του VBG δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, ανάλογο προς τον σκοπό τον οποίο επικαλείται η Αυστριακή Κυβέρνηση.
- 51 Κατά συνέπεια, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι αντιβαίνει προς τα άρθρα 48 της Συνθήκης και 7, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού η εθνική διάταξη η οποία, όπως το άρθρο 26 του VBG, θέτει, όσον αφορά τις περιόδους προϋπηρεσίας που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό των αποδοχών του επί συμβάσει εκπαιδευτικού και βοηθητικού προσωπικού, αυστηρότερες προϋποθέσεις ως προς τις περιόδους προϋπηρεσίας που έχουν συμπληρωθεί σε άλλα κράτη μέλη παρά ως προς τις περιόδους που έχουν συμπληρωθεί σε παρεμφερείς οργανισμούς ή σε παρεμφερή ιδρύματα του ενδιαφερομένου κράτους μέλους.

Επί του τρίτου ερωτήματος

- 52 Με το τρίτο ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν κατά πόσον, εφόσον ένα κράτος μέλος είναι υποχρεωμένο να λαμβάνει υπόψη, για τον υπολογισμό των αποδοχών του επί συμβάσει διδακτικού και βοηθητικού προσωπικού, τη διάρκεια εργασίας του σε ορισμένους οργανισμούς ή σε ορισμένα ιδρύματα των άλλων κρατών μελών που είναι παρεμφερή προς τους αυστριακούς οργανισμούς και τα αυστριακά ιδρύματα που απαριθμούνται στο άρθρο 26, παράγραφος 2, του VBG, οι περίοδοι αυτές πρέπει να συνυπολογίζονται χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό.
- 53 Με το ερώτημα αυτό ζητείται να εξακριβωθεί αν πρέπει να ληφθούν υπόψη οι περίοδοι απασχολήσεως του εν λόγω προσωπικού πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.
- 54 Πρέπει να τονιστεί ότι η υπόθεση της κύριας δίκης δεν αφορά την αναγνώριση δικαιωμάτων κοινοτικής προελεύσεως, τα οποία οι ενδιαφερόμενοι ισχυρίζονται ότι απέκτησαν πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά αφορά τις δυσμενείς διακρίσεις που υφίστανται σήμερα οι διακινούμενοι εργαζόμενοι.
- 55 Η πράξη περί των όρων προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας και περί των προσαρμογών των ιδρυτικών συνθηκών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (ΕΕ 1994, C 241, σ. 21, και ΕΕ 1995, L 1, σ. 1) δεν περιέχει καμία μεταβατική διάταξη σε σχέση με την εφαρμογή των άρθρων 48 της Συνθήκης και 7, παράγραφος 1, του κανονισμού. Οι διατάξεις αυτές πρέπει να θεωρηθούν ότι εφαρμόζονταν αμέσως και ήσαν δεσμευτικές έναντι της Δημοκρατίας της Αυστρίας από την ημερομηνία προσχωρήσεώς της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 1995. Έκτοτε τις διατάξεις αυτές μπορούν να επικαλούνται οι διακινούμενοι εργαζόμενοι που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών. Κατά συνέπεια, αφού δεν υπάρχουν μεταβατικές διατάξεις, οι περίοδοι προϋπηρεσίας πρέπει να λαμβάνονται κατ' ανάγκη υπόψη.

- 56 Στο τρίτο ερώτημα πρέπει συναφώς να δοθεί η απάντηση ότι, εφόσον ένα κράτος μέλος είναι υποχρεωμένο να λαμβάνει υπόψη, για τον υπολογισμό των αποδοχών του επί συμβάσει διδακτικού και βοηθητικού προσωπικού, τη διάρκεια εργασίας του σε ορισμένους οργανισμούς ή σε ορισμένα ιδρύματα των άλλων κρατών μελών που είναι παρεμφερή προς τους αυστριακούς οργανισμούς και τα αυστριακά ιδρύματα που απαριθμούνται στο άρθρο 26, παράγραφος 2, του VBG, οι περίοδοι αυτές πρέπει να συνυπολογίζονται χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 57 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Αυστριακή Κυβέρνηση και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 30ής Απριλίου 1998 το Oberster Gerichtshof, αποφαίνεται:

- 1) Το Oberster Gerichtshof, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων που του απονέμει το άρθρο 54, παράγραφοι 2 έως 5, του Arbeits- und Sozialgerichtsgesetz**

(αυστριακού νόμου για την οργάνωση των Εργατοδικείων), αποτελεί δικαστήριο υπό την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ).

- 2) Αντιβαίνει προς το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 39 ΕΚ) και προς το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας, η εθνική διάταξη η οποία, όπως το άρθρο 26 του *Vertragsbedienstetengesetz* του 1948 (αυστριακού ομοσπονδιακού νόμου του 1948 για τους επί συμβάσει ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλους), θέτει, όσον αφορά τις περιόδους προϋπηρεσίας που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό των αποδοχών του επί συμβάσει εκπαιδευτικού και βοηθητικού προσωπικού, αυστηρότερες προϋποθέσεις ως προς τις περιόδους προϋπηρεσίας που έχουν συμπληρωθεί σε άλλα κράτη μέλη παρά ως προς τις περιόδους που έχουν συμπληρωθεί σε παρεμφερείς οργανισμούς ή σε παρεμφερή ιδρύματα του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.
- 3) Εφόσον ένα κράτος μέλος είναι υποχρεωμένο να λαμβάνει υπόψη, για τον υπολογισμό των αποδοχών του επί συμβάσει διδακτικού και βοηθητικού προσωπικού, τη διάρκεια εργασίας του σε ορισμένους οργανισμούς ή σε ορισμένα ιδρύματα των άλλων κρατών μελών που είναι παρεμφερή προς τους αυστριακούς οργανισμούς και τα αυστριακά ιδρύματα που απαριθμούνται στο άρθρο 26, παράγραφος 2, του *Vertragsbedienstetengesetz* του 1948, οι περίοδοι αυτές πρέπει να συνυπολογίζονται χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό.

Edward

Jann

Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Νοεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

A. La Pergola